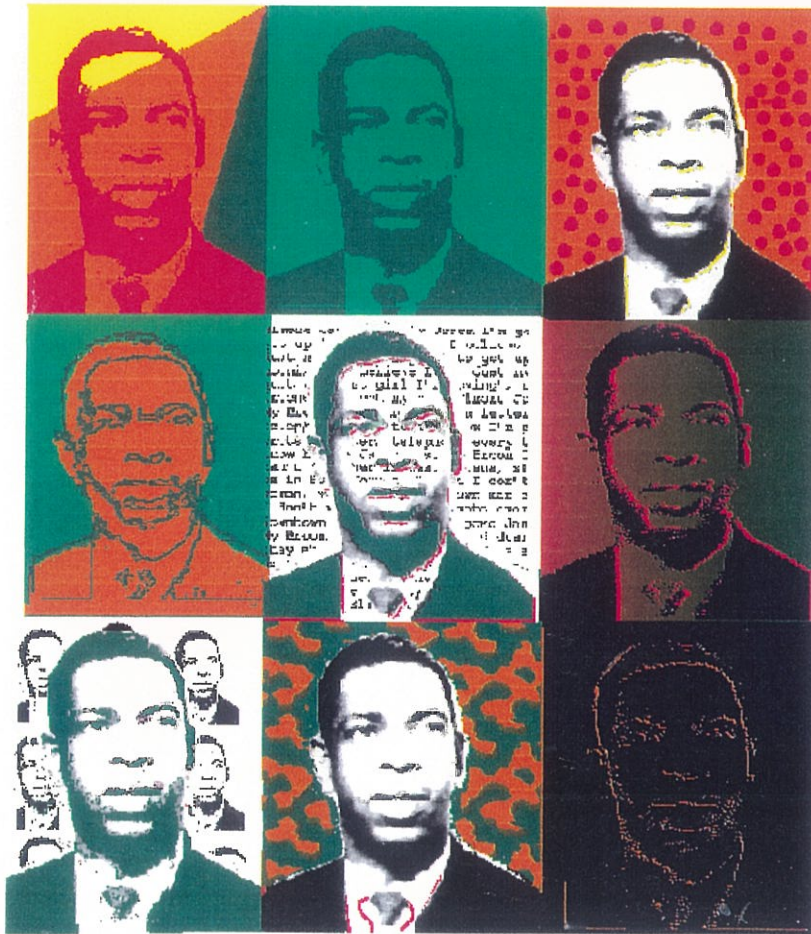

Constance

DUST MY BROOM

Bonustracks # 2

Paul 'Summertime' Groenendijk en de Bluescats:
Raoul Locht, Henk Poel en Daan van der Slik

MGM LTD 1996

*"Singin' Elmore James tunes and blowin'
the harp for us down here"
Elwood Blues*

1. De VPRO.

Fragment uit een brief van 22 oktober 1995 aan de VPRO, t.a.v. Het Elementaire Universum van Stoffer & Bentz:

Beste Stoffer & Bentz,

Hierbij stuur ik jullie de neerslag van een plezierige, maar soms licht obsessieve speurtocht naar de ins en outs van het overbekende Bluesnummer Dust My Broom. De boekjes en bandjes heb ik in een kleine oplage verspreid onder vrienden en kennissen. Eén van hen maakte mij attent op jullie programma.

Misschien kun je er wat mee, en zo niet, veel plezier bij het lezen en luisteren.

Fragment uit een brief van 15 december 1995 aan de VPRO, t.a.v. Het Elementaire Universum van Stoffer & Bentz:

Beste Stoffer & Bentz,

Wat hebben jullie nou gedaan? Zomaar een mij onbekende versie van Dust My Broom opgeduikeld van Doctor Feelgood, en ook nog een zuivere variatie van de mij voordien volslagen onbekende Chocolate Watch Band! Nou ben ik wel verplicht om deel 3 te maken!

Heren, nogmaals bedankt, en als deel 3 ooit uitkomt.....

2. Hoe het Pijpje Drop verder verging.

Op een mooie zondag in juli 1995 was ik met Anne naar de Zondagsmarkt op de Grote Markt geweest. We liepen door de Poelestraat en daar zaten Evert, mijn oud-zeefdrukleraar, en zijn partner in crime Monique op het terras van de Opera een kopje koffie te drinken. Het gesprek kwam op het net verschenen groene Bonustrackboekje en -bandje en Monique vroeg of ik het nou al eens aan de VPRO had gestuurd. Ik wist nergens van, maar ze zei dat ze me ooit had gewezen op een leuk programma van twee gozers die allemaal oude nummers uit de pop- en bluesgeschiedenis draaiden. Ze schreef het op: VPRO, dinsdagavond, de Stompin' Velden of Het Elementaire Universum van Stoffer & Bentz. Ze zouden het vast wel leuk vinden om de boekjes en de bandjes te krijgen.

Het was dus al weer herfst toen ik het bruine en groene setje naar Hilversum stuurde, in de verwachting dat ik nooit meer wat zou horen. Maar wie schetst mijn verbazing toen ik op een dinsdagochtend, toevallig thuis, een telefoontje kreeg van Roel Bentz van den Berg van het bewuste programma! Hij vond het een leuk idee om in de komende weken in de Stompin' Velden een paar nummers van de bandjes te draaien en wat uit de boekjes te citeren, en of ik dat wel goed vond. Nou, maar natuurlijk! Een leuke afsluiting van het Dust My Broomproject, want voor mij was het wel voorbij.

Nou, mooi niet. Bentz noemde elke dinsdagavond een paar keer mijn naam en adres, zodat geïnteresseerde luisteraars de boekjes en bandjes konden bestellen. En ja hoor, uit alle windstreken, maar vooral uit Rotterdam e.o., kreeg ik aanvragen voor de cassettes en syllabi. En dan had ik net weer tien boekjes en bandjes gekopieerd, dan kwam daar weer een bestelling binnen. Ze zullen bij mijn kopieerwinkel RCG wel gedacht hebben, wat een halve zool, waarom kopieert die alles nou niet in een keer? Maar tot in januari kreeg ik brieven en kaartjes binnen.

Wat heeft Rotterdam en wijde omstreken toch met Ze Bluez en met muziekverzamelingen? Niet alleen zetelen daar allemaal Bluescats, die tot bij Swingmaster in Groningen bekend zijn, maar ook de Summertimefanaten zitten daar. Het broeit aardig in dat tochtgat. Bij ons in de provincie denk je altijd dat alles in Amsterdam gebeurt, maar dat beeld moeten we toch een beetje bijstellen. En hoe dat nou komt? Maar natuurlijk! Ze voetballen daar zo slecht, op Orlando na, dat je uit nood wel andere hobby's moet zoeken...

Alle gekheid op een stokje, wat een hartverwarmende reacties! Niet alleen regende het bestellingen, maar ik werd ook bedolven onder de tips: het begon dicht bij huis met Raoul uit Groningen: hij belde eerst om het spul te bestellen, en drie dagen later kwam hij al met de tip van de Friese (!) Shakey Sam. Een Gouden Tip, zoals later zal blijken.

Albert Oebeles uit de Nederlandse Delta, Drente dus, kende ene Margaret Lewis, die Dust My Blues had opgenomen. Heb ik helaas niet kunnen vinden. Paul Groenendijk, een van de twee mesjoggene monomanen uit het groene boekje die 1206 uitvoeringen (inmiddels minimaal 1300) van Summertime hebben opgezocht, reageerde en hij gaf, als ervaren nummerzoeker, meteen even acht andere versies van Dust My Broom. En eind januari kreeg ik vlak achter elkaar twee tapes met de prachtigste Dusts en Variaties!

De eerste kwam van Daan van der Slik, een oude rot in het Bluesvak. Hij stuurde me opnamen van vier Dusts, waaronder een heel bijzondere, en ontelbare variaties, met per nummer een uitgebreide toelichting. Daan zit duidelijk in de Swingmastercultuur: van elk nummer wordt nauwgezet het label, de datum en de bezetting vermeld. Het is dus ook niet toevallig dat Leo Bruins, de Bluesman van Swingmaster, Daan wel kende. Deze derde tape was niet verschenen zonder Daans band.

Maar ook niet zonder het cassettebandje dat ik een dag later kreeg van Henk Poel, een Stones- en Bluesfanaat uit Groningen zelf. Duidelijk van een andere generatie dan Daan, maar uiterst spitsvondig in het vinden van de Riff op de meest verrassende opnamen, van Split Ends' Rich With Nothin' tot Revolution van The Beatles! Ja, ja, wie had dat ooit kunnen denken! De vier Liverpoolse moptops in Bluesland. En ga maar luisteren naar de B-kant van Hey Jude, die heeft toch iedereen in de kast. En anders de slowe versie op de Witte Elpees. En wat Henk allemaal van de Stones opstuurde, je houdt het niet voor mogelijk. Daar zit een juweeltje bij.

Blues uit Liverpool!

De twee VPRO-jocks waren zelf ook nog op zoek gegaan naar Dust My Brooms en Variaties: zo kwam ik aan Dr. Feelgood en The Chocolate Watch Band. Had ik nooit van gehoord. Ze draaiden ook nog Fleetwood Macs I'm Worried van de dubbelelpee uit Chicago. Alles op de gele band gezet.

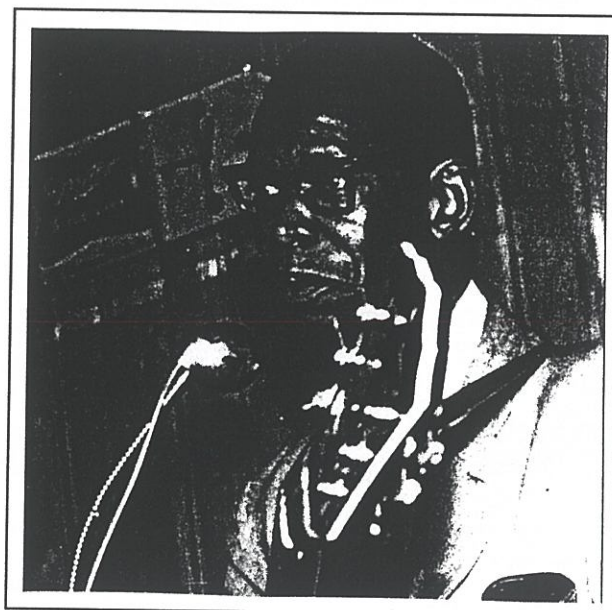
Tsja, het was eigenlijk niet de bedoeling, maar ik vond de reacties zo leuk, dat er toch maar een derde bandje en boekje moest komen. Toch weer even naar de Openbare Bibliotheek gegaan: de nieuwste druk van de Music Maker Track Index bekeken, en dat leverde o.a. Curtis Jones op. Op twee cd- en elpeebeurzen, in Huize Maas en in de Martinihal, scoorde ik nog enkele pareltjes en met alle opnamen via Daan, Henk en de VPRO was het derde bandje zo gepiept.

5. Het Bandje

NB: De nummers zijn opgenomen van verschillende bronnen: stokoude elpees, andere bandjes en cd's. Sommige opnamen dateren van de oertijd, dus de geluidskwaliteit is ..eh.. authentiek.

3. Kant A: Dust My Broom

Nummer 1. Elmore James
Dust My Broom

Elmore James

Sensatie nummer 1! Komt me die Daan van der Slik zomaar met een vierde Dust My Broom van onze Elmo aanzetten! Ik dacht dat ik met mijn twee cd-boxen alles van onze brilleman had, is hier opeens een andere opname van Het Nummer door Mister James Himself! Opgenomen op 13 februari 1963 in New York voor Fire, onder leiding van zijn herontdekker Bobby Robinson, de eigenaar van het Firelabel. Acht dagen later zou Elmore James zijn laatste sessie spelen, ook in New York, ook met Bobby Robinson, ook voor Fire.

Het nummer werd in 1992 ontdekt en was nooit eerder uitgebracht, ook niet op de monumentale box King Of The Slide Guitar uit 1992, waar in de discografie wel de andere vier nummers van die sessie staan. Deze Dust My Broom moet dus vlak na het verschijnen van de box zijn ontdekt. Ik heb natuurlijk meteen de Relic cd besteld, waarop Nummer Vier staat. Bedankt Daan!

Deze versie doet denken aan die van 21 februari 1963, de piano ontbreekt, het is iets minder ingetogen, maar ja, op de 21e was-ie ook al weer ruim een week dicht bij zijn dood op 23 mei van datzelfde jaar. I believe my time ain't long.

Nummer 2. Bobby John
Dust My Broom

Van de band van Daan. Herken je het? Vergelijk het maar eens met Ike en Tina Turners versie op het bruine bandje: de intro is exact gelijk. Dat is ook niet zo gek, want Bobby John was zanger in Ike's Kings of Rythm, die hij na zijn loopbaan als talentenjager voor de Bihari Brothers oprichtte. Joe Bihari had Turner op zijn beurt ontdekt in Memphis, waar Ike piano (!) speelde op een sessie van B.B. King. Joe huurde hem in als talentscout en als part-time sessiemuzikant. In 1952 namen ze in Helena o.a. Boyd Gilmore op. Ze trokken naar Canton, waar ze Elmore James ontdekten in een radiowerkplaats. Dat was de herstart van Elmo's platencarrière, na de eerste, tegen de wil van Elmo opgenomen Dust My Broom van 1951. Op weg naar Canton logeerden Joe en Ike in Jackson. Omdat Ike Turner reed, zag de hotelklerk hem aan voor de chauffeur van Bihari en gaf hem de kamer naast Joe. Bijzonder, want normaal werd een neger in die tijd in die streken in het varkenskot van het hotel gedumpt. Misschien had een chauffeur wel een hogere status...

Bobby John, waarover de naslagwerken in alle talen zwijgen, volgt Elmore getrouw en crediteert het nummer aan J. Bihari en E. James. Het komt uit de fifties, voordat Ike de gitaar ter hand nam, zijn Tina ontmoette, haar in elkaar ramde en miljonair werd.

Nummer 3. B.B. King
Dust My Broom

Dust My Broom, verpakt als de Vogeltjeswals in de uitvoering van hoempapa B.B. King uit 1962. Trouwens ook ontdekt door Ike Turner. De King komt deze maand in de Martinihal en hoewel hij zo'n beetje de enige is van de oude Chicagobluesers die nog op zijn benen kan staan, is er geen haar op mijn hoofd die er aan denkt om daar heen te gaan. Circus. Toegegeven, Dikkie Dik speelt een leuke deun op zijn gitaar, beetje jazzy, maar in godsnaam, had ie nu niet wat aan dat drummertje kunnen doen? Het lijkt wel Trio Tut Voor Al Uw Bruiloften En Partijen. James is de componist, maar King improviseert er tekstueel behoorlijk op los. Daan gaf de tip.

Nummer 4. *Curtis Jones*
Dust My Broom

Nee, dan is dit toch veel leuker, zo'n volstrekte unknown pianobluesman. Gevonden in de nieuwste druk van de Music Maker Track Index en in Huize Maas, de bluestempel van Groningen. Die pianocats vormen toch een apart volkje: ten eerste zijn het allemaal van die gedistingeerde types, keurig in het pak, haartjes netjes in de plooi, echte heertjes. Op de prachtige hoes van de elpee Curtis Jones In London heeft hij een koket bontmutsje op, zijn minieme snorretje fijntjes bijgeschoren, hagelwit overhemd, klassiek gestropte das en in zijn borstzak van zijn onberispelijke pak zitten, naast een zwierig gevouwen zakdoek, twee balpennen. Wat moet een bluescat nou met schrijfgerei in zijn zak? Nou, je weet maar nooit, er mochten je zo op straat eens wat leuke improvariantjes te binnen schieten, dan is het altijd handig.

Curtis Jones. Let op de borstzak.

Maar zo minzaam glimlachend als hij op de hoes staat, zo ellendig moet hij zich gevoeld hebben. In 1937 had Curtis een hit met "Lonesome Bedroom Blues", maar daarna was het gebeurd. Om de tien jaar mocht hij een plaatje maken, zonder succes. In 1962 nam hij weer een elpee op, met, volgens de liner notes "Texas styled blues, played and sung by a desperate, almost forgotten man, singing and playing for a few friends..." Ten einde raad nam hij, op advies van medepianist Champion Jack Dupree, daarna het vliegtuig naar Europa, met als bestemming ... Zurich, of all places! Dan moet je dus wel erg wanhopig zijn, om te denken dat je in Zwitserland de blues kunt spelen. In 1963 belandde Curtis in Engeland, waar net de

Blanke BluesBoom werd ingezet onder aanvoering van Alexis Korner, Cyril Davies en Chris Barber. Ja, ook Chis Barber. Die van dat Dixielandgeblaas en -getoeter. Hij had met Alexis Korner in de Ken Colyer Jazz Band gespeeld en propageerde de Blues door Amerikaanse Bluescats naar Engeland te halen, en ze op Engelse tournees te begeleiden. Zo speelde hij met Modder Water himself en met ... onze Mr. Jones.

Maatje Korner haalde Curtis naar de studio, waar ze onder leiding van Mike Vernon, de producer van Fleetwood Mac, de elpee "In London" opnamen. Alexis op schuifgitaar (de term is van Henk P.) in Het Nummer, dat alleen al maakt deze opname goud waard. Curtis Jones zingt met een afgeknepen stemmetje een vrije versie van de tekst van Elmore James, maar zijn pianospel is van grote klasse.

Je zou er bijna weer zelf pianoles van gaan nemen, zeker als je de hele elpee hoort. Leuk hoor, piano-blues. Helaas voor Mr. Jones verkocht deze plaat ook voor geen meter, dus toog hij naar Noord-Afrika (!) en belandde hij uiteindelijk in Parijs. En dat is de andere overeenkomst met de pianobluesbrothers: ook Memphis Slim en Eddie Boyd zetelden uiteindelijk in de Lichtstad. En daarna was het voor Curtis Jones echt over: hij vertrok naar Duitsland, en ja, dan is dus echt gebeurd. Hij stierf in München en werd op een armeluiskerkhof aldaar begraven. En negen jaar later werd zijn graf verkocht omdat niemand de moeite had genomen het te onderhouden. Intriest. Dit is een prachtige herinnering aan deze eeuwige, tot op het eind ongetwijfeld uiterst verzorgd geklede loser.

Nummer 5. J.B. Hutto
Dust My Broom

Kwik. Deze moest natuurlijk nog: we hadden Kwek, Homesick James, Kwak, Hound Dog Taylor en achterneef Guus Geluk, Johnny Shines, al op de groene tape met hun versies van Dust My Broom, maar Kwik, ons aller Joseph Benjamin Hutto, nog niet. Hier is ie dan. Uit 1966, met The Hawks uit de mooie Testamentreeks. Big Walter Horton speelt de mondharmonika. Benjamin wordt de beste leerling van Elmore James genoemd. Nou vooruit, maar dan mag Hound Dog Taylor naast hem zitten, met op de tweede rij Homesick James en achter in de klas de bleekscheetjes Jeremy Spencer en Brian Jones. En Eric Crapton (dank, Henk P.) moet voor straf op de gang. Via Daan en de Martinihal.

Nummer 6. Juke Boy Bonner
Dust My Broom

Dit is mooi. Wat een stem. Om cokes mee te kloppen, en dat is nog zwakjes uitgedrukt. Met zo'n stem had je alle Limburgse steenkool kunnen zuiveren. Hij stond bekend als een one-man-band, deze Texasbluescat. Zo mogen we de blues horen. Hij stierf aan blueskanker: levercirrhose. Drie keer raden hoe dat nou toch kwam.... Maar hij heeft aan de booze een mooie stem overgehouden. Namens Daan.

Nummer 7. Shakey Sam
Dust My Broom

Sensatie nummer 2! Friese Blues. Van Simon 'Shakey Sam' Vlietstra uit Franeker. Wie had dat nou ooit gedacht. Achteraf is Friesland natuurlijk een heel logische plek voor Ze Bluez. Als je je zou afvragen waar in Nederland The Blues beleefd werd, dan zou je uit Heitelân misschien nog wel eerder noemen dan Drente. Zeeland en De Peel (daar schijnt trouwens nog een bluesfreak te wonen) zouden ook in aanmerking komen, maar Fryslân past bij blues. En het wordt helemaal sluitend als je leest dat Shakey Sam op 31-jarige leeftijd de pijp aan Grote Pier gaf.

Ik had nog nooit van Sam gehoord, maar dat is geen schande: in de eerste druk van Oors Popencyclopedia uit 1977 staat Sam nog genoemd bij Blues Nederland, maar in de vijfde editie van 1985 is een plekje in de discografie alles wat er nog van hem rest.

Raoul Locht komt de eer toe hem voor het Dust My Broomproject, en dus voor De Geschiedenis Van De Blues In Wezen En Tijd, te hebben gered. Bij Zinnebeeld vond ik de postume dubbelelpee uit 1981, Shakeys sterfjaar. Hij speelde even bij Barrelhouse en begeleidde daarna met zijn Blues Band o.a. Homesick James. In Engeland trad hij op met Snooky Pryor. Dus het was geen kleine jongen, die tóch altijd in de schaduw van de meer gehaalde Randstedelijke Bluesbandjes zijn baantjes trok, solo of met zijn BluesBand.

En wat kon-ie een bottleneck spelen. Als je dit hoort, dan mogen we met terugwerkende kracht trots zijn op Simon: die heeft zijn lesje goed geleerd. In deze soloversie laat hij Dust My Broom overgaan in Bogie Chillum van Bluesbrother John Lee Hooker, die andere ouwe bluescat die nog uit zijn ogen kan kijken, naast B.B. Trom. Maar Shakey Sam heeft zeer goed naar Robert Johnson, aan wie hij Het Nummer toeschrijft, en Son House geluisterd, dat bewijst hij hier. Complimenten Sam, daar in de Blueshemel.

Blues út Fryslân!

*Nummer 8. Shakey Sam Blues Band
Dust My Broom*

Nog een keer Friesland. Nu evolueert de uitvoering van akoestisch naar elektrisch, waarbij de Band er af en toe een beetje een rommeltje van maakt. Shakey Sam is zelf ook hoorbaar meer thuis op de akoestische slidegitaar, maar dat mag de pret niet drukken. Op de binnenhoes van de dubbelelpee waar dit nummer ook vanaf komt, zijn wat kiekjes uit Simon Vliertstra's foto-album opgenomen. Het meest tekenend is dat er een paar plaatjes op Vlieland zijn geschoten, toen Shakey met zijn Band daar optrad. Zie je het voor je? Een schuur vol met gebruikte, bezwete, bezopen opgeschoten jeugd, die alleen oog heeft voor het andere geslacht en die meneer daar op het geïmproviseerde podium, die daar zo staat te pielen met een koperen buisje, geen blik waardig keurt. Jongens, de beuk er maar weer in, dit begrijpen ze toch niet! 'T is mei sizzen net te dwaan. Zo is het maar net Sam.

Als postuum eerbetoan aan deze Friese Bluescat volgt hier de eerste echte officiële Friese vertaling van Dust My Broom. Voor de vertaling heb ik hulp gezocht bij collega Jikke, waarvan ik het vermoeden had dat ze Friese is. Dat klopte dus, maar wat wil je ook met zo'n klassieke Friese naam! Via haar broer kwamen we terecht bij de bekende Friese dichter Sjoerd Bottema, leraar Nederlands in Ljouwert (Leeuwarden voor de alfafriezen). We moeten elkaar nog hebben gezien tijdens zijn en mijn studie Nederlands, want hij heeft in de sixties in Groningen Nederlands gestudeerd. Sinds 1990 publiceert hij in het Fries gedichten en misdaadverhalen.

Deze vertaling van Dust My Broom is de voorlopige kroon op zijn werk. Sjoerd heeft de titel vertaald in Utnaai, waarmee hij de verborgen sexuele toespeling van de oorspronkelijke titel recht doet.

*Moarnier kom ik der ôf, ik tink dat ik útnaai
Moarnier kom ik der ôf, ik tink dat ik útnaai
I ferlit it bêste famke dêr't ik fan hâld, myn maten kin' myn keamer krije*

*Ik sil in brief skriuwe, belje elke stêd dy'k ken
Ik sil in brief skriuwe, belje elke stêd dy'k ken
Fyn ik har net yn West Helena, dan sit se grif yn East Monroe*

*Ik wol gjin frommis dat mei elke man wol dy't se treft
Ik wol gjin frommis dat mei elke man wol dy't se treft
Man, se is my gjin knip fan 'e neil wurdich, sa'n ien soe de dyk net út meie*

*Ik leau myn tiid is hast foarby
Ik leau myn tiid is hast foarby
Ik moat myn skat ferlitte en dit lokkige thûs opbrekke*

*Nummer 9. Doctor Feelgood
Dust My Broom*

En toen ging de VPRO ook zelf op zoek. Ze vonden o.a. deze versie. Niet de albino Willie Perryman, alias Piano Red, die samen met zijn broer Rufus, Speckled Red, de schakel vormden tussen de ragtime en de modernere pianomuziek. Nee, dit is weer zo'n Engels Bluesbandje uit de jaren zeventig. Grote man was Lee Brilleaux, die ook de bottleneckgitaar bespeelt. Een andere bekende naam uit de oorspronkelijke line-up is Wilko Johnson. Wat een prachtige gierende uittro. "Mager en gespierd in de versie van Dr. Feelgood", aldus Roel B. v.d. B., die overigens in de Volkskrant van 23 februari 1996 het wat zure stukje in de Oor van die maand over Springsteens cd The Ghost of Tom Joad keurig pareert met het misschien wel definitieve artikel over The Boss.

*Nummer 10. Rudy Rotta
Dust My Broom*

Sensatie nummer 3! Dacht ik. Een homofiele Italiaan die Dust My Broom speelt: "So if youre' gonna find you another woman, I will sure find another man." Nou, dat was dus niet zo: Rudy zingt hier niet zelf, maar laat dat over aan ene Valerie Wellington, die een vrij heavy stem heeft. Maar Italiaans is het wel, de Rudy Rotta Band, en het is wel opgenomen in Verona, een klassieke muziekstad. Friesland, Italië, we gaan de hele wereld over. Gaat tekstueel over in Highway 49 van The Wolf en lijkt een beetje op Trout van de groene tape. Tip van Paul Summertime.

*Nummer 11. Chicago Beau
Dust My Broom*

En zo zijn we weer terug in Chicago. Uit 1994, dus is dit de meest recente Dust. Beau nam het op "to pay tribute to Blues Legends, Elmore James, J.B. Hutto and Robert Johnson." De mondharmonikapartij is van Billy Boy Arnold, ook een oude bluesblazer. Geheel in de traditie dus. Bedankt Beau en Paul.

*Nummer 12. Elmore James
Dust My Broom*

"De ultieme versie." Juist. "En inderdaad, die slidegitaar klinkt nog steeds als een vlammenwerper." Citaat Roel Bentz. O zo. Nog steeds de mooiste van allemaal. Nu bijna 36 (zes-en-der-tig!) jaar geleden opgenomen. Je gelooft het toch niet.

7. Kant B: De Variaties

Nummer 1. J.B. Hutto *Speak my mind*

We beginnen De Variaties met Kwik, Kwek en Kwak. Dus dit is nogmaals Hutto. Daan had drie Variaties op zijn tape staan, ik kon dus kiezen en dit is de meest rommelige, vandaar. Ik heb even getwijfeld over Too Much Alcohol, omdat die woorden af en toe opdoken in de tekstuele varianten op kant A van deze tape. Het is toch opvallend dat men steeds meer afstand neemt van de oorspronkelijke teksten van Dust My Broom. Niemand gaat meer naar het China en naar de Filippijnen van Robert Johnson, maar ook West Helena en East Monroe worden weinig meer bezocht. Daarvoor in de plaats komt vooral drank: men wipt regelmatig langs de liquer store. Invloed van Buurman Bolderbast, Howlin' Wolf dus.

Maar dit is weer de oude vertrouwde Hutto: hoge stem, verzorgde bottleneck. Zoals het hoort. Leuke tekst.

Nummer 2. Homesick James *Set a date*

In november 1959 nam Elmore James met zijn toenmalige Broomdusters de definitieve versie op van Het Nummer. De opstelling van het team luidde als volgt:

coach: Bobby Robinson
op doel: hoewel gedeeltelijk blind, Sam Myers drums;
libero: Johnny Jones, piano;
middenvelders: J.T. Brown, tenorsax, Homesick James, gitaar, Unknown, sax;
spits: Elmo.

Tijdens dezelfde sessie nam Ajax ook nog de klassieker The Sky Is Crying op en Baby Please Set A Date. Het laatste nummer werd later in deze versie van Kwek een redelijk succes. Typerend voor Homesicks selectieve geheugen is de ontstaansgeschiedenis van The Sky Is Crying. Volgens Bobby Robinson schreef hij het nummer samen met Elmo. Tijdens de repetities stonden Elmo en Bobby bij het raam naar de stromende regen te kijken. Bobby zei: "Man, it's pouring down rain outside." Elmore: "Yeah, it looks like the sky is crying." "Gee! That's a great idea!" En ze begonnen samen aan het nummer te werken.

Bobby vroeg Elmore de band bij elkaar te roepen en "to strike a dreary chord to fit the weather." Dat gebeurde en Bobby Robinson schreef de tekst. Binnen een paar minuten was het klaar. Het magistrale resultaat is te horen op de bruine band, kant 2, nummer 14. Tot zover de versie van Bobby Robinson. Maar wat zegt Homesick James? "Hoe kom je erbij? Ik schreef dat nummer! En ik kan het weten, want ik was erbij! Het regende zo hard en ik en Elmore kwamen daarom met het idee van The Sky Is Crying. (Voel je'm? "Ik en Elmore ...) Maar ik zei tegen Elmore: "Don't say that. Say 'The Cloud Is Crying' because the sky don't know how to cry. The rain come out of the cloud." En toen we in de studio waren, vergat Elmore dat en zong toch 'The Sky Is Crying'." Ja ja, dag Homesick. En later vertelt ie over 'Set A Date' dat hij dat ook eerst had opgenomen, en pas daarna had Elmore het gespeeld. Echt wel. Maar dankzij Henk Poel staat Homesick met zijn bekendste nummer nu op de tape. En het is een mooi nummer, dat wel.

Nummer 3. Hound Dog Taylor
My baby's coming home

En hier is neef drie: Kwak. Die mag natuurlijk op deze band niet ontbreken, al klinkt het allemaal nog wat rustiger dan de nummers op de groene tape, maar die zijn 1. van de jaren '70, toen HD al heel wat meer whisky had genuttigd en 2. live of semi-live opgenomen, en dat klinkt altijd wat ruiger. Dit is van '60 en een bijdrage van Slik, die ook nog "Christine" stuurde uit '66, dat is nog mellower. Onze Dog is hier ook verbaasd goed te verstaan maar dat heeft ongetwijfeld met reden 1 te maken.

Kwik

Kwek

Kwak

*Nummer 4. Big Joe Turner
TV Mama*

Turner was een geen echte bluescat, hij stond bekend als bluesshouter, maar hij heeft veel verschillende muziekstijlen beoefend. Hij zong bij de big bands van o.a. Count Basie en Duke Ellington en toen hij in 1952 een contract tekende met Atlantic ging hij meer de kant van de R & B op. Atlantic bracht hem in contact met Elmore James, die net beroemd was geworden met Het Nummer en de opvolger I Believe. Atlantic haalde Turner naar Chicago om hem met Elmore te laten spelen. Dat resulteerde in deze beroemde opname waar hij officieel begeleid wordt door The Blues Kings, want niemand mocht weten dat Elmore meespeelde, omdat hij onder contract stond bij de Bihari Brothers. Iedereen met twee oren hoorde meteen dat De Intro van James kwam, maar Onze King of the Slide Guitar was zo naïef dat hij dacht dat niemand dat zou merken. Hij zou nog vaak overhoop liggen met platenmaatschappijen en vakbonden omdat-ie maar wat rondrommelde in studio's. En als dan eindelijk alle juridische bottlenecks uit de weg waren geruimd en hij echt aan zijn loopbaan kon werken, kreeg-ie weer een hartaanval.

Dit is het nummer met het beroemdste sessiewerk van Elmo. Wat een tekst. Hoe kom je erop? "I was dreaming 'bout my TV Mama, one with the big wide screen. And when my baby shook me, I fell right out of bed." Turner schreef naast deze prachtige tekst ook Shake, Rattle and Roll, waar die blanke papzak-met-spuuglok Bill Haley mee aan de haal ging, zoals Presley That's Allright Mama van Arthur Crudup pikte. Een bekend verschijnsel in die dagen: de hitlijsten waren nog streng zwart-wit-gescheiden. De Dust My Broom van 1951 werd ook alleen een hit op de R & B-charts en is nooit op de blanke hitlijsten verschenen. Nee, daar hadden ze witmannen voor: grefo Pat Boone coverde Tutti Frutti van Little Richard, ontdeed het van alle scherpe kantjes en zoefde de blanke hitparade op. Gelukkig kreeg Richard later zelf ook nog genoeg krediet, maar Crudup en in mindere mate Turner stonden aan de zijlijn te kijken. Maat voor ons blijft Big Joe alleen al door dit nummer onsterfelijk. De pianist van The Blues Kings was overigens Johnny Jones, maatje van Elmo, waar hij veel mee speelde. Twee dagen na de sessie van TV Mama mocht Little Johnny zelf opnamen maken voor Atlantic. De eerste versie van The Broomdusters, inclusief Elmore, begeleidde Jones. Diamant van deze sessie is Chicago Blues, met Elmore op akoestische slide, een geweldig relaxed nummer met Johnny in vocale bloedvorm, dat net niet door de ballotage van dit gele bandje is gekomen, net als Poels Bloody Tears en Sliks Wait Baby. Little Johnny Jones zou later nog spelen met, hou je vast, Modder Water, Buurman Bolderbast en Albert King. TV Mama komt van Daan.

*Nummer 5. Memphis Slim
Sassy Mae*

Van Henk P. uut Grönn: pianobluescat Memphis Slim, misschien wel de beroemdste. Hij leerde het vak van Roosevelt Sykes en witte neger Speckled Red, inderdaad, de broer van

Dr. Feelgood de Eerste. Memphis ligt in het noorden van de Mississippi Delta en Slim was lid van de Helena-en-West-Helena-bunch, die in de dertiger jaren die streken onveilig maakte. Andere leden van de bende waren Sonny Boy Williamson II, Howlin' Wolf, Johnny Shines en Robert Johnson. Memphis Slim is onsterfelijk geworden door zijn compositie Everyday I Have The Blues. Hij woonde van 1961 tot zijn dood in 1988 in Paris, waar hij uiteindelijk als huispianist werkte in Les Trois Maillets Club au rive gauche du Seine. Romantisch idee. Dit is een leuke variatie, alleen is de piano wat moeilijk te horen...

*Nummer 6. Hop Wilson
Be careful with the blues*

Is het slide? Of is het steel? En zo ja, wat is het verschil? Het enige verschil schijnt te zijn dat de steelgitaar plat op je schoot ligt, zoals Sneaky Pete Kleinow deed toen hij Gram Parsons en Chris Hillman begeleidde op The Gilded Place of Sin, de eerste en de beste van de Flying Burrito Brothers. Citaat uit Oor's Popencyclopedie, 1e druk, 1977,

The Flying Blues Brothers

A'dam: "Parson's en Hillman's hartverscheurende zang ..., gecombineerd met Sneaky Pete's gierende steelgitaarspel leggen de basis voor uitstekende songs als Christine's Tune, Sin City en Wheels, terwijl ook Hot Burrito 1 & 2 werkjes van een bezielende meeslependheid zijn." Dus maar even naar beneden gegaan, waar mijn privé-binnenhuisarchitecte kortgeleden de Long Players = Langspeelplaten = L.P.'s = LP's = Elpees = elpees bereikbaar heeft gemaakt door ze uit de antieke dekenkist naar de boekenkast naast de installatie te verplaatsen. Stond dus in de sterren dat ik ze vandaag, naar aanleiding van Hop Wilson, nodig had. Ja hoor, het klopte, vooral Hot Burrito 1 & 2 scheuren er doorheen: hoezo verwernde Westcoastmiljonairs?

In de boeken-platenkast staan vlak bij de Burrito's The Eagles, het symbool van de decadente laid-back Hollywoodmuziekincrowd die door de punkers zo werd verguisd. Toch even kijken wat die voor steelguitarspelers hebben: derde elpee, On The Border, ah natuurlijk, Bernie Leadon. Maar wat is dat? Op het nummer Midnight Flyer speelt of all people Glenn Frey slideguitar! Nou breekt me de klomp! Blijkt die Glenn, softpopcountryrockpiepeltje bij uitstek, ooit nog eens Bo Diddley begeleid te hebben. Ja, hallo, waar blijven zo onze zekerheden in het leven? Slide = Blues en Steel = Country, toch?

Op kant 2 van dezelfde elpee staan Ol' 55 met Al Perkins op steel en Is It true met Frey op slide achter elkaar. Kun je mooi vergelijken. De steel klinkt wat afgeknepener, de slide gromt wat meer. Maar dan volgt Good Day in Hell, nu plotsklaps met Late Arrival Don Felder op de slide. Volgende elpee, One of these Nights: nu staat Don Felder in de vaste opstelling geafficheerd als Don Felder - vocals, guitar & slide guitar, en Bernie speelt weer guitar, banjo & steel. Dan ook nog maar even de credits van Hotel California zelf erbij gepakt. Hallo! Weer Felder als vaste slideman, maar nu ook met Joe Walsh in het team. In deze formatie zag ik met old friend Paul en new friend Rob The Eagles in '77 in de Ahoy. Als iemand me toen had gevraagd wie de bottleneck bespeelde in Victim of Love, dan had ik hem in opperste verbazing aangekeken. Bottleneck? Nooit van gehoord. Ach, de zoete onschuld van de jeugd.... En wie was dat dan, op de slideguitar in Victim of Love? Walsh. Joe Walsh kennen we nog van de James (What's in a name?) Gang en van het weergaloze Rocky Mountain Way in de live-versie, hardrock met heul veel gierende, scheurende en piepende bottleneck. In de loopjes hoor je soms echo's van een bekende Riff....

Tsja, en met Walsh komen we toch weer een heel klein beetje in de buurt van de Blues: ooit speelde hij met de James Gang in het voorprogramma van Cream en net als Eric Clapton verloor ook Joe Walsh een kind, maar hij heeft zijn woede wel in zijn muziek geuit. En om het linkje naar de Blues te bevestigen vechten Felder en Walsh in het titelnummer van die elpee over dat Hotel een heus gitaarduel uit, zoals we dat kennen uit het Chicago van de fifties. Later op deze tape komen we nog een zeer bijzondere shoot-out tegen.

En zo zijn we eindelijk weer terug bij Ze Bluez. Het heeft de Bluesfans natuurlijk veel te lang geduurd, dit gezever over de kunstriemuziek, maar ik kan het nu wel eerlijk beken: dit was mijn favoriete muziek in de sixties en de seventies... Toen jullie in je diarrebruine corduroybroeken en legergroene parka's rokerige ruimtes bezochten om daar onder het leegslurpen van groezelige glazen bier te luisteren naar obscure Bluesbandjes, ploos ik de stambomen uit van The Buffalo Springfield en The Byrds en kwam ik in aanraking met Emmylou Harris, J.D. Souther, Poco en Mr. Young. Ik weet het, ik maak mij hiermee voor de echte Bluesfreaks onsterfelijk belachelijk, en ik kan me voorstellen dat sommigen alle boekjes en bandjes nu meteen in de open haard gooien, maar zet er dan wel Love Hurts van Gram Parsons en Emmylou Harris bij op, of The Bells of Rhymney van de vroege Byrds met hun onaardse, gotische, hemelse vocalen. Past goed bij het knapperende haardvuur.

Maar waar ging het nu allemaal om? Om Hop Wilson, een Texaan, die zijn carrière startte op de harmonika, vandaar 'Harp' = 'Hop' Wilson, en die de slide en de steel bespeelde. Maar wat is, afgezien van de logistieke organisatie van de gitaar, nu het verschil in effect? Tsja, na het uitstapje naar de West Coast zou je misschien alleen maar kunnen zeggen dat de steel wat hoger, wat dunner, wat ijler klinkt. Mooi nummer, trouwens met mooie titel, van Daan.

*Nummer 7. The Spencer Davis Group
Dust My Blues*

Back to The Blues, back to The White Blues Boom. Houd je vast, want dankzij Groenendijk, Poel, Slik, Bentz, Swingmaster en Martinihal volgen hier een paar zeer bijzondere variaties. De eerste in de rij is Stevie Winwood, een van die sympatico's, die bij mij net onder de Echte Helden hangen: Steve Marriott & Ronnie Lane - helaas is Marriott verbrand en zit Lane, een van de sympathiekste posterren ooit, in een rolstoel met MS -, Flo & Eddie, Bolan, noem ze maar op. Daar hoort Stevie ook bij, het eeuwige wonderkind dat nooit de megasterstatus heeft bereikt. Maar 16 jaar en dan al in je eentje The Spencer Davis Group dragen, en echt niet alleen omdat God je zo'n stem heeft meegegeven, dat is niet mis. Daarna Blind Faith met oud maatje Clapton (Had to cry today), Traffic (Mr. Fantasy) en een zwart gat. In de jaren 80 komt Stevie, die zo graag Steve genoemd wil worden, terug met de meesterwerkjes Arc of a Diver en Talking Back to the Night en belandt zelfs in het MTV-circuit. Dit is van Autumn '66, de derde elpee van Winwood, met de rest van The Spencer Davis Group in de begeleiding, want zo zat het. 18 jaar was Stevie, nou vooruit, Steve, hier.

*Nummer 8. The Yardbirds
Dust My Blues*

Paul Summertime kwam met The Yardbirds aan en twee weken later herhaalde Daan van der Slik de tip. Even zoeken in de archieven: ja hoor, op de elpee On Air stond-ie, een radio-opname van het BBC-programma Top of the Pops uit 1966. Weer twee weken later was er in de Martinihal een grote platenbeurs, en daar stond de bootleg Anyone Can Play, ondertitel It's Fun, met en Jimmy Page en Jeff Beck en Keith Relf en zonder Eric Clapton op de groezelige fotokopie die de hoes sierde. Ze heetten voor deze gelegenheid Les Yardbirds, dus wie weet is de oorsprong van deze obscure plaat wel Frans. Godje Himself was al op eigen verzoek getransfereerd naar John Mayall, want daar werd tenminste nog Echte Blues gespeeld. Ja, ja. Toen ik met deze elpee thuiskwam, schrok ik me dood: het label op het zwarte vinyl vermeldde als groep The Decals met allemaal andere nummers dan op de buitenhoes. De enige verwijzing was het copyrightmerk dat Larry Page vermeldde. Maar gelukkig bleek dit allemaal fake te zijn om de

Godeloze Yardbirds

platenmaatschappijen om de tuin te leiden, echt bootlegwerk dus. Als je op zo'n platenbeurs rondloopt dan merk je dat het verschijnsel witte elpee geheel geaccepteerd is: van de Stones en Young zijn meer illegale opnamen in omloop dan legale.

Ik herinner me nog goed de zenuwachtige onrustige opwinding die zich van alternatief Groningen meester maakte toen bekend werd dat er een illegale live-elpee van de Stones op geheime adressen verkocht zou worden. Volgens mij heette die *The Greatest Show on Earth*. Dàt was nog eens spannend! Alle ingrediënten van de tegencultuur waren aanwezig: Stonesmuziek, de underground tam-tam die het nieuws verspreidde, en alles ook nog illegaal ook! Op een zolderkamertje in de Oosterpoort, precies de juiste lokatie, namen Paul en ik met trillende handjes de elpee in ontvangst tegen betaling van een aanzienlijk bedrag aan Ton Nederhoed, verdomd dat ik de naam nog weet, een redelijk bekende basketballende student uit stad. Die heeft er best aan verdiend. Maar wat waren we gelukkig, in onze ook met veel moeite gescoorde beige safari-jasjes met Een Heuse Witte Elpee onder de arm op de witte Puch of Tomos met hoog stuur van Paul. Even met Paul gebeld, die de exacte naam van de bootleg ook niet meer wist, had 'm ook verkocht, maar wist nog wel dat ie een Witte Tomos had, enne dat ie er met rode letters er John Mayall op had geschilderd! Toeval bestaat niet, dat is hiermee weer eens bewezen.

Dit was een korte aflevering uit de serie Opa vertelt, maar deze *Dust My Blues* is natuurlijk wel van grote historische waarde: Page en Beck die samen Elmore James vertolken. Beck schijnt te zingen, en hij soleert samen met Page tegen de klippen op. Ook tegen de pijngrens aan, want het knarst, kraakt, piept en jankt aan alle kanten. Relf blaast op de mondharmonika in dit aparte arrangement, dat we nog een keer tegen zullen komen. Op deze elpee volgt op *Dust My Blues* *The Sun is Shining*. Waar halen die Engelse groepjes het toch vandaan?

Nummer 9. Fleetwood Mac
I'm Worried

Natuurlijk Jeremy Spencer, die hoort erbij. Dit is van de dubbelelpee *Blues Jam* in Chicago o.k.a. *Blues Jam at Chess* uit 1969. Bentz draaide dit ook als *Variatie in de Stompin' Velden*. Spencer op de slide, J.T. Brown tenor sax, Willie Dixon bas, Danny Korwan guitar, Mick Fleetwood drumzzzz, Mike Vernon en Marshall Chess himself producers. "Eh, I'm Worried or *Dust My Broom*, just whatever I feel like doing. Eh... I'll do I'm Worried. Ready?" Ja natuurlijk Jeremy, maakt ook niets uit toch, dit nummer of *Dust My Broom*, het begint in ieder geval precies hetzelfde. Dat was ook al zo toen Elmore James het schreef in 1960. J.T. zal tijdens deze sessies wel heel wat Aha-Erlebnisse hebben gehad.

*Nummer 10. The Rolling Stones
Cook Cook Blues*

Iedereen wordt geacht nu spoorlags een pelgrimstocht te ondernemen naar de wijk Paddepoel in Groningen. Deze wijk draagt niet voor niets de naam Poel in zich, omdat we dankzij het speurwerk en de encyclopedische Stoneskennis van Henk Poel nu eindelijk een opname hebben met Brian Elmo Lewis Jones die op de slideguitar De Riff speelt! Het was zelfs wat de Stones all over betreft een luxe-probleem: op de band van Henk Poel stond ook nog Talk to me, een Variatie op Elmo's Talk to me Baby met als ondertitel I Can't Hold Out, van ene Mick Jagger + The Red Devils, wie dat dan ook mogen zijn, verschenen in '92 op een bootleg-cd "Nature of My Game" met allemaal Bluescovers als studio-outtakes. Dat zou dan weer aardig combineren met het nummer I Can't Hold Out van de Chessopnamen van Fleetwood Mac. Maar omdat die illegale Stonesopname uit 1992 dateert, kan dat dus niet Brian Jones geweest zijn.

Brian Dalton en Keith The Kid

Het gastoptreden van Elmo Jones bij Alexis Korner en Dust My Broom en Happy Home van het eerste optreden van Brian, Mick en Keith uit '62 zijn niet getaped, dus deze Cook Cook Blues is historisch, in meerdere opzichten. Het is een pas ontdekte restopname van de legendarische sessies van 10 juni 1964 in de Chess-studio's. Volgens Oor waren Phil Spector, Jack Nitzsche en Chuck Berry erbij, volgens Wyman in zijn biografie Stone Alone waren dat Buddy Guy en Willie Dixon, die ze nog een paar nummers probeerde te verkopen en volgens dezelfde Bill Wyman in de biografie van Richards was Muddy Waters erbij, en wordt in dezelfde biografie Berry als belangstellende toehoorder genoemd.

Maakt niet uit, ze namen in ieder geval ook deze Cook Cook Blues op, met een levens-echt gitaarduel tussen Keith en Brian. Als je goed luistert, dan hoor je Richards de boventoon voeren en Brian slingert daar de fraaiste slidetonen doorheen. Zo zijn deze muzikale wedstrijden ook weer in een historisch perspectief geplaatst: van de Chicago-fourties/fifties naar de Stones Jones versus Richards in Cook Cook Blues via de Eagles Felder tegen Walsh in Hotel California, langs Vai opposed to de ghostgitaarspeler van Macchio uit de film Crossroads naar Rich Robinson contra Marc Ford in The Morning Song van The Black Crowes. Een Heuse Variatie met Brian Elmo Lewis Jones op de slide in de weer met de Riff van zijn Hero Elmore James.

Poel vond ook nog een rudimentaire Broomriff op de B-kant van de single Have You Seen Your Mother Baby, Standing In The Shadow, als ik me goed herinner met dat hoesje met die wat halfslachtige poging van The Stones om het publiek te choqueren door zich als dragqueens te laten fotograferen. Die B-kant is Who's Driving Your Plane met, citaat: "'n Voorzichtig Broom-riffje in de aanloop, kan eigenlijk niet meegeteld worden (Stopwatch pakken en goed luisteren: 17 seconden na de start!)" einde citaat uit Paddepoel. Kijk, dat is nog eens wetenschappelijk muziekonderzoek.

*Nummer 11. George Thorogood
Set A Date*

Nergens te vinden, niet in de Oorencyclopedie, niet in de Rolling Stone's History of Rock and Roll in de platenbakken staat ie soms bij Blues, soms bij Pop, soms bij Hard Rock. Ik kwam zijn naam tegen in artikelen over Elmore. Georgie werd een paar keer genoemd in het rijtje van jongere muzikanten die de Riff van de Nerd Himself hadden gebruikt: Spencer, Yardbirds, Mayall etc. Dit is natuurlijk dezelfde Elmore compositie als nummer 2 van deze kant, daar in de uitvoering van Homesick James. George Thorogood laat zich hier begeleiden door zijn vaste band The Destroyers, met wie hij zich in de periferie van de rockmuziek beweegt of bewoog, dat kan natuurlijk ook nog. Het komt van de elpee Move It On Over uit 1978 op het Rounderlabel, dat zich vooral bezighoudt met folk, bluegrass en blues. Ze hadden in het begin wat twijfels of Thorogood er wel paste, maar dankzij het drammen van John Fromard, de manager van Thorogood en The Destroyers lukte het. Het label en de groep bleken een voorkeur te delen voor kleinschalige optredens en een indiementaliteit. Op de elpee, die ik scoorde bij Zinnebeeld, staat ook nog The Sun Is Shining en New Hawaiian Boogie, dus George wist wel waar hij de bluesmosterd moest halen. Mooie bottleneck.

*Nummer 12. Chocolate Watch Band
Sitting Here Standing*

Louie Louie-bandjes, zo zou je de garagebandjes uit de jaren zestig kunnen noemen, die als gevolg van de Britse Beatboom overal in de USA opdoken. Drie akkoorden en rammen maar. The Ramones zouden tien jaar later met dezelfde muziek en dezelfde bekijk-het-maar-houding succes hebben. In wezen is het allemaal rock and roll, van de vroege Elvis via de punk van Rotten c.s. tot en met de grunge van Nirvana. Dit scheurt weer heerlijk, een goede tip van de VPRO annex Henk Poel, die de informatie verstrekt dat dit opgenomen is in California in 1967. Het aardige is dat chocolade horloges hetzelfde arrangement gebruiken als Les Yardbirds in Dust My Blues, nummer 8 van deze kant. Gecomponeerd (nou ja, gecomponeerd) door Loomis, Flores, Tolby, Andrijasevich en Aguilar. Als dat die Aguilar van Beuwie is, dan is ie nog aardig terecht gekomen. Alhoewel. Het is in 1995 op een e.p. van het label Sundazed. Allemaal heerlijk obscuur. Snoeit erover, net als die dinosaurussen die zich met de opa van de grunge in hun midden, The Third Best Garageband noemen. Drie keer raaien.

*Nummer 13. Johnny Shines
Standing at the Crossroads*

Zo, Bluesfreaks, we hebben nog een appeltje met jullie te schillen! Op de B-kant van de groene tape eindigde de wetenschappelijke verhandeling over de ontstaansgeschiedenis en de evolutie van de Crossroads Blues met Claptons andere uitvoering van Crossroads. we kenden allemaal de Creamversies, maar dit was een heel bijzondere, met de Riff als Intro. Ja, dat had je gedacht. Het slidegitaarspel leek op dat van Clapton, de stem leek op die van Clapton, het nummer behoorde tot het vaste repertoire van Clapton, maar dat wil nog niet zeggen dat het ook Clapton was. Helemaal niet. God speelde geen enkele noot op die opname. Hij werd niet begeleid door de Dave Kelly Band, nee, het was louter en alleen die Dave Kelly Band, en meer niet. Ik had toch een aanleiding nodig om Mister Crapton de grond in te trappen, nietwaar? Nou, deze track kwam dus mooi van pas. Laat ik nou denken dat er, zeker na de distributie via de VPRO-radio, wel één van die Bluescats uit het Rotterdamse e.o., of anders wel uit het Groningse, aan de bel zou trekken. Maar nee hoor, ondanks mijn herhaalde accent op mijn onbedorven Bluesverleden heeft iedereen voetstoots aanvaard dat mijn volslagen uit de lucht gegrepen beweringen klopten. Overigens behoorde die Kelly tot een Bluesgeslacht: zus Jo Ann Kelly was ook in Ze Bluez, zij nam in 1969 Dust My Blues op, zo vernam ik van Slik.

Terug naar de onwezenlijke historie van Crossroad Blues: van Daan kreeg ik Crossroads van, ja echt, Eric Clapton & The Powerhouse, een studio-hobbyclubje, waarin Clapton voor het eerst met Jack Bruce in de studio speelde. Verder deden mee Paul Jones, die we kennen van Manfred Mann, The Blues Band en natuurlijk van het illustere duo Elmo and Paul, te weten Brian Jones en Paul Pond/Jones, die hier mondharmonika speelt, Pete York, de drummer van The Spencer Winwood Group of Stevie Davis Group, en Stevie Winwood himself. Dat laatste is ook duidelijk te horen. In juni 1966 namen ze ook I Want To Know en Steppin' Out op. Maar het gaat natuurlijk om Crossroads. Let wel, dit is uit '66, twee jaar voor Creams versie op Wheels On Fire. En wat horen we? Het is exact dezelfde variatie, dezelfde alternatieve melodielijn en hetzelfde afwijkende tekstge-deelte uit Traveling Riverside Blues van Roberto Johnson met Rosedale en barrelhousen on the river side. Een vingeroefening voor later, zo moet de conclusie luiden. Maar raadselachtig blijft of Clapton dit mozaiekje zelf heeft samengesteld of dat ie het ergens eerder had gehoord en zo ja waar?

Om het dossier Clapton And The Blues definitief te sluiten volgen hier enkele tekstfragmenten uit het nummer Can Blue Men Sing The Whites? van de hand van Vivian Stanshall, de zanger/trompettist van de Bonzo Dog Band, die typisch Engelse cabaretband uit de jaren zeventig, die persiflages maakte op allerlei soorten muziek. Op de elpee The Doughnut in Granny's House van 1968 staat deze vlijmscherpe aanval op de Witte Bluesmannen, waarvan de titel een Cleese-achtige omkering is van de toentertijd veel gehoorde vraag: Can White Man Sing The Blues? Antwoord: de Witmannen kunnen de bluesvorm uitstekend gebruiken, ze interpreteren de Bluesnummers perfect, maar Blues? Ik kom echt niet verder dan onze eigen Muskee, de rest speelt de Blues alleen maar.

Hier komt Henk Poels antwoord op de vraag.

I was lying in my bed, pull the silken sheets up tight

I gotta keep ma strength up, gotta do a show tonight

I have a sip of coffee while I'm taking in the news

Ain't gonna have a shave man, I gotta sing the blues

Then I think I'll get a massage, maybe, lose a little fat

So I have to go downtown in ma brand-new Cadillac

My valet comes and dresses me, I light a big cigar

Cos' I like to look like Nimrod when I'm riding in my car

Can blue men sing the whites?

Or are they hypocrites for singing: Whooo - ooo - oooh.

And now it's getting near the time I gotta make the scene

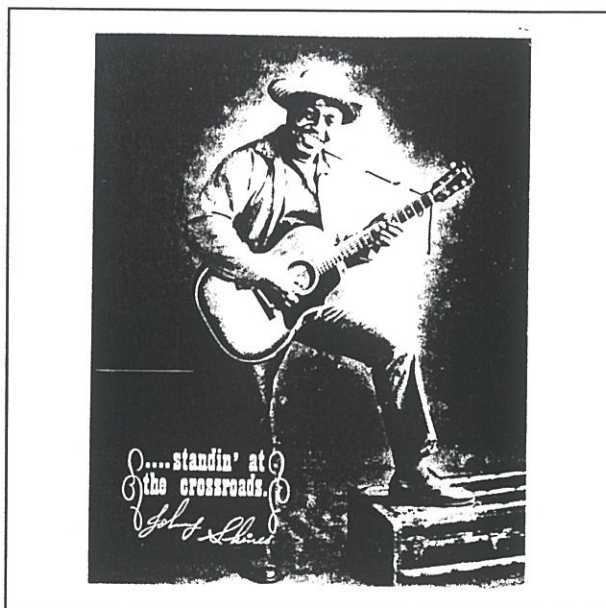
So I change outta ma dark-grey mohair suit, pull on ma dirty jeans

The band comes round to pick me up, I holler : "Hang on, boys"

I gotta mess ma hair up if I'm gonna make some noise

Dat was dan de Witte Blues, period. Back to the roots. En met wie kan dat beter dan met neef Guus Geluk, Johnny Shines, het maatje van Robert Johnson, de laatste echte Delta bluesman, The King Of The Delta, zoals ie vaak in zijn tweede carrière werd genoemd. We weten nog dat Shines in 1953 zijn gitaren en versterkers naar de lommerd bracht, er \$ 100 voor kreeg en het onderpandbonnetje verscheurde en weggooide, zo kwaad was ie op de hele platenbusiness. Twaalf jaar later kregen twee idiote Engelsen hem weer aan het spelen. Daarna heeft Johnny het tot zijn dood in 1992 tot zijn taak gesteld de gigantische erfenis van de Deltablues, en vooral die van Robert Johnson, te beheren en te bewaken. Uit het prachtige interview in Blues Guitar, waaruit je eigenlijk eindeloos kunt citeren: "What we call the Delta blues is not blues. It's storytelling. It's something that have happened in somebody's life that they're telling a story about." "If a rich man get the blues, he can charter himself a plane and ride. But a poor man gets the blues, he walks until he gets satisfied." Is dat niet mooi?

Johnny Shines' Standing at the Crossroads is een kopie van Robert Johnsons oorspronkelijke nummer met prachtig bottleneckspel. Het staat op de monumentale elpee Standing At The Crossroads op Testament uit 1970. Solo, bottleneck, Classic Mississippi Delta Blues Performances is de terechte ondertitel, werk van Johnson en Son House. "A note on the guitar tunings: all the bottleneckaccompanied performances are in 'Spanish' - that is, open-G-tuning, except Hoo-Doo Snake Doctor Blues, which is in standard." Met het titelnummer scoorde Guus Shines in de fifties, en het bleef zijn bekendste nummer. Daarom is het goed dat-ie als Variatie op de Variatie der Variaties op deze laatste tape verschijnt. Deze scoorde ik in de Martinihal.

Guus Geluk

*Nummer 14. Smokey Wilson
Standing at the Crossroads*

Van de tape van Slik, een onbekende Bluesman uit Greenville, Mississippi, later mede-eigenaar van de Casino Club in LA, waar hij naar toe was gegaan omdat ie dacht dat zijn downhome muziek daar wel zou aanslaan. Later had hij de Pioneer Club aldaar. Hij speelde met Percy Mayfield en Big Mama Thornton. Op de bas hier Larry Taylor, ex-Canned Heat. Smokey crediteert James en Josea en volgt Elmore op de voet.

*Nummer 14. Elmore James
Standing at the Crossroads*

Deze volgt Elmo ook op de voet, want het is Elmore James zelf. De raadsels rond Crossroads Blues zullen blijven bestaan en misschien hoort dat ook zo: er is meer tussen hemel en aarde, zei die oude Engelsman al, en gelijk heeft-ie. Elmo, het ga je goed, daar in Bluesheaven, samen met Hound Dog, JB, Johnny en Homesick.

Dust My Broom: zesenvijftig uitvoeringen min of meer op een rijtje.

1936 Robert Johnson	1968 Fleetwood Mac	1985 Peter Green
1949 Arthur Crudup	1968 Taj Mahal	1985 Dr. Feelgood
1951 R. Jr. Lockwood	1969 Arthur Crudup	1989 The Robertus
1951 R. Jr. Lockwood	1969 Ike & Tina Turner	Band
1951 Elmore James	1969 Luther Allison	1990 Rudy Rotta Band
1952 Earl Brown	1969 The Thunderbolts	1991 Rondo's Blues de
1959 Elmore James	1969 Johnny Shines	Luxe
195? Bobby John	196? Homesick James	1991 Nigel Mack & The
1962 B.B. King	196? Earl Hooker	Blues Attack
1963 Elmore James	196? Earl Hooker	1992 Walter Trout
1963 Elmore James	196? Taj Mahal	1993 Chicago Beau
1963 Howlin' Wolf	1971 Freddie King	? Sonny Boy Williamson
1963 Curtis Jones	1971 The Aces	? R.L. Burnside
1964 Chuck Berry	1974 Hound Dog Taylor	? Sunnyland Slim
1964 Otis Spann	1975 Chuck Berry	? Harmonica Slim
1966 J.B. Hutto	1979 ZZ Top	? Pinetop Perkins
1967 Eddie Boyd	197? Luther Allison	? Eddie Taylor
1967 Howlin' Wolf	197? Etta James	? Buster Benton
1967 Canned Heat	1981 Shakey Sam	? Bob Margolin
1967 Juke Boy Bonner	1981 Shakey Sam	

Dust My Broom Bonustracks # 2 : Het Bandje

Kant A: Dust My Broom

1. Elmore James
Dust My Broom
2. Bobby John
Dust My Broom
3. B.B. King
Dust My Broom
4. Curtis Jones
Dust My Broom
5. J.B. Hutto
Dust My Broom
6. Juke Boy Bonner
Dust My Broom
7. Shakey Sam
Dust My Broom
8. Shakey Sam
Dust My Broom
9. Dr. Feelgood
Dust My Broom
10. Rudy Rotta Band
Dust My Broom
11. Chicago Beau
Dust My Broom
12. Elmore James
Dust My Broom

Kant B: De Variaties

1. J.B. Hutto
Speak my mind
 2. Homesick James
Set a date
 3. Hound Dog Taylor
My baby's coming home
 4. Big Joe Turner
TV Mama
 5. Memphis Slim
Sassy Mae
 6. Hop Wilson
Be careful with the blues
 7. The Spencer Davis Group
Dust My Blues
 8. The Yardbirds
Dust My Blues
 9. Fleetwood Mac
I'm worried
 10. The Rolling Stones
Cook Cook Blues
 11. George Thorogood
Set a date
 12. Chocolate Watch Band
Sitting here standing
 13. Johnny Shines
Standing at the Crossroads
 14. Smokey Wilson
Standing at the Crossroads
 15. Elmore James
Standing at the Crossroads
-